

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/86/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1125010545
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1125010545.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov Mgr. Michala Kačániho, PhD. a JUDr. Erika Tomusa, v trestnej veci obžalovaného G. U. a spol., pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e), písm. f) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a iné, o odvolaniach obžalovaných G. a Z. D. proti rozsudku Mestského súdu Bratislava I z 30.04.2025, sp. zn. 52T/5/2025, na verejnom zasadnutí konanom 14. augusta 2025 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaných G. U., nar. XX.XX.XXXX a Z. D., nar. XX.XX.XXXX, zamietajú.

odôvodnenie:

Rozsudkom Mestského súdu Bratislava I z 30.04.2025, sp. zn. 52T/5/2025, bol obžalovaný G. U. uznaný za vinného v bode 1) rozsudku zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e), písm. f) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v bodoch 2) a 5) rozsudku zo spáchania pokračovacieho prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1, ods. 2, ods. 5 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. f) Trestného zákona, v časti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v bode 3) rozsudku zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e), písm. f) Trestného zákona, v časti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v bode 4) rozsudku zo spáchania pokračovacieho prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1, ods. 2, ods. 5 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. f) Trestného zákona, obžalovaný Z. D. bol uznaný za vinného v bode 1) rozsudku zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom a § 139 ods. 1 písm. e), písm. f) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v bode 2) rozsudku zo spáchania pokračovacieho prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1, ods. 2, ods. 5 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. f) Trestného zákona, v časti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v bode 3) rozsudku zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. e), písm. f) Trestného zákona, v časti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a obžalovaný D. U. bol uznaný za vinného v bode 2) rozsudku zo spáchania pokračovacieho prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1, ods. 2, ods. 5 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. f) Trestného zákona, v časti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a v bode 3) rozsudku zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e), písm. f) Trestného zákona, v časti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v bode 1) rozsudku

obžalovaní G. U. a Z. D. dňa 05.07.2023 v čase o 12:37:08 hod., bývajúc u poškodeného T. J., nar. 05.07.1953, v jeho byte č. 1 na R. ulici č. X v U., o ktorého sa podľa ich prechádzajúcej dohody mali starať a opatrovať ho, využili osamelosť, dôverčivosť a bezbrannosť poškodeného, vzhľadom na jeho vek a zdravotný stav, kde si bez jeho vedomia obstarali jeho občiansky preukaz č. Q a následne bez jeho súhlasu vytvorili na jeho meno prostredníctvom aplikácie E., v banke Slovenská sporiteľňa, a. s., bankový účet IBAN: Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, s prislúchajúcou platobnou kartou č. *****XXXX, pričom pri procese vytvárania účtu využili omyl poškodeného, ktorému nasnímali mobilným telefónom tvár za účelom overenia totožnosti (tvárová biometria), pričom po vytvorení účtu v ten istý deň cez aplikáciu E. požiadali bez vedomia poškodeného T. J. banku Slovenskú sporiteľňu, a. s. o poskytnutie dvoch úverov vo výške 500,- eur a 1500,- eur, ktoré boli Slovenskou sporiteľňou, a. s. poukázané na vytvorený účet na meno poškodeného dňa 05.07.2023, pričom sumu vo výške 500,- eur v bankovkách po dvakrát 200,- eur a jedenkrát 100,- eur vybrali obžalovaní G. U. a Z. D. v ten istý deň z presne nezisteného bankomatu a sumu 1500,- eur toho istého dňa previedli na účet Y. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený v Tatra banke, a. s., na meno J. U., strýka obžalovaného G. U., ktorý účet však používal iba G. U., pričom sumu vo výške 1430,- eur vybrali dňa 06.07.2023 o 10:19:45 hod. z bankomatu Tatra banky, a. s. na X. nám. v U., pričom peňažné prostriedky následne spoločne spotrebovali pre vlastné účely, čím spôsobili poškodenému T. J. škodu vo výške 2 000,- eur,

v bode 2) rozsudku

obžalovaní G. U., Z. D. a D. U. najneskôr dňa 02.05.2023, bývajúc u poškodeného T. J. v jeho byte č. X na R. ulici č. X v U., o ktorého sa podľa ich prechádzajúcej dohody mali starať a opatrovať ho, využili osamelosť, dôverčivosť a bezbrannosť poškodeného, vzhľadom na jeho vek a zdravotný stav, kde si bez jeho súhlasu obstarali platobnú kartu č. *****XXXXXXXXX vrátane PIN kódu a prístupu do internetbankingu, patriacu poškodenému T. J. k jeho účtu IBAN: Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedenému v UniCredit banke a. s., ktorú neoprávnene použili na platby za hazardné hry v herniach, prepravné služby, prevody a výbery hotovosti, a to najmenej:

- dňa 02.05.2023 platba v prospech Tipsport SK vo výške 5,- eur,
  - dňa 09.05.2023 platby v prospech Železničná spoločnosť Slovensko 2 krát vo výške 17,16 eur, teda spolu 34,32 eur,
  - dňa 09.05.2023 platba v prospech Fortuna SK vo výške 10,- eur,
  - dňa 09.05.2023 platby v prospech Bolt vo výške 9,- eur, 6,40 eur, 5,60 eur a 2,50 eur, teda spolu 23,50 eur,
  - dňa 09.05.2023 platba v prospech 4ka.sk vo výške 4 eurá,
  - dňa 09.05.2023 výbery hotovosti vo výške 50,- eur a 100,- eur, teda spolu 150,- eur,
  - dňa 10.05.2023 platba v prospech online kasína KAJOT INTACTO 30,- eur,
  - dňa 12.05.2023 platba v prospech Keno plus vo výške 150,- eur,
  - dňa 15.05.2023 platba cez platobnú bránu 24pay s.r.o. vo výške 60,- eur,
  - dňa 16.05.2023 platba v prospech Keno plus vo výške 20,- eur,
  - dňa 16.05.2023 platba v prospech účtu Y vo výške 20,- eur,
  - dňa 16.05.2023 platba v prospech účtu Y dva krát vo výške 10,- eur, teda spolu 20,- eur,
  - dňa 17.05.2023 platba v prospech účtu Y vo výške 12,63 eur,
- potom, čo na účet dňa 13.06.2023 prišla suma 769,- eur od Sociálnej poisťovne ako dôchodok pre T. J., túto previedli bezhotovostným prevodom vo výške 742,- eur na účet Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený na meno D. U., ktorú sumu sčasti po 200,- eur a 530,- eur dňa 13.06.2023 vybrali v hotovosti z bankomatu v Lučenci,
- dňa 26.06.2023 platba v prospech Fortuna SK vo výške 10,- eur,
  - dňa 27.06.2023 platby v prospech Fortuna SK 5 krát vo výške 10,- eur, 2 krát vo výške 20,- eur, teda spolu vo výške 140,- eur,
  - dňa 28.06.2023 platba v prospech spol. Apple, za službu iTunes vo výške 14,99 eur,
  - dňa 28.06.2023 platby v prospech Fortuna SK 1 krát vo výške 30,- eur, 3 krát vo výške 20,- eur, 4 krát vo výške 10,- eur, 1 krát vo výške 2,- eurá, a 2 krát vo výške 1,- euro, teda spolu 134,- eur,
- potom, čo na účet dňa 13.07.2023 prišla suma 769,- eur od Sociálnej poisťovne ako dôchodok pre T. J.,
- dňa 14.07.2023 výber hotovosti z bankomatu vo výške 100,- eur,
  - dňa 17.07.2023 platba v prospech Fortuna SK 1 krát 200,- eur, 2 krát 50,- eur, 1 krát 20,- eur, teda spolu 320,- eur,
  - dňa 17.07.2023 platba v prospech online kasína KAJOT INTACTO 2 krát 100,- eur, 2 krát 50,- eur, 1 krát 10,- eur, teda spolu 310,- eur,
  - dňa 17.07.2023 platba v prospech Bolt vo výške 10,60 eur, a 2 krát 5,60 eur, teda spolu 21,80 eur,

čím poškodenému T. J. spôsobili škodu vo výške 2.332,24 eur, a zároveň najneskôr dňa 04.09.2023 rovnakým spôsobom bez súhlasu poškodeného T. J. si obstarali aj platobnú kartu č. XXXXXX*****XXXX vrátane PIN kódu, ktorá bola bankou zrušená dňa 19.09.2023, patriacu poškodenému T. J. k jeho účtu Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedeného v Raiffeisen Bank, Tatra banka, a. s., vrátane prístupu do internetbankingu, ktoré neoprávnene použili na platby za hazardné hry v herniach, prevody a výbery hotovosti, a to najmenej:

- dňa 10.08.2023 prevod vo výške 200,- eur na účet S XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený na meno T. J. v Revolut, ktorá suma bola toho istého dňa prevedená na účet Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený na meno T. J. v Slovenskej sporiteľni, a. s. [skutok 1]), ktorý však používal obžalovaný G. U., ktoré boli vo výške 190,- eur vybrané v hotovosti z bankomatu na Poštovej ul. v Bratislave dňa 10.08.2023 o 13:15:11 hod., a zvyšok inak spotrebovaný,

potom, čo na bankový účet poškodeného T. J. Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedeného v UniCredit banke a. s., boli pripísané dňa 11.08.2023 platby od Sociálnej poisťovne vo výške 850,60 eur a 116,96 eur ako dôchodok T. J., ktorá bola vybraná v hotovosti v pokladni vo výške 940,- eur toho istého dňa a následne v sume 700,- eur vložená dňa 14.08.2023 na účet T. J. Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedeného v Raiffeisen Bank, Tatra banka, a. s., vykonali

- dňa 14.08.2023 prevod vo výške 300,- eur na účet S XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený na meno T. J. v Revolut, ktorá suma bola toho istého dňa prevedená na účet Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený na meno T. J. v Slovenskej sporiteľni, a. s. [skutok 1]), ktorý však používal obžalovaný G. U., ktoré boli vo výške 300,- eur, vybrané v hotovosti z bankomatu Tatra banky, a.s. na presne nezistenom mieste v Bratislave dňa 14.08.2023 o 12:48:13 hod.,

- dňa 04.09.2023 platba kartou v prospech obchodníka Rewards Casino Cyprus vo výške 10,- eur,

- dňa 07.09.2023 platba kartou v prospech obchodníka Rewards Casino Cyprus vo výške 20,- eur,

- dňa 09.09.2023 prevod na účet Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený v Revolut na meno G. U., vo výške 15,- a 20,- eur,

potom, čo na účet bola dňa 13.09.2023 pripísaná suma vo výške 850,60 eur od Sociálnej poisťovne ako dôchodok pre T. J., vykonali

- dňa 13.09.2023 prevody vo výške 450,- eur, 300,- eur a 25,- eur (označené ako Orange zmluvna pokuta a Telekom zabezpeka) na účet Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený na meno T. J. v Slovenskej sporiteľni, a. s. [skutok 1]), ktorý však používal obvinený G. U., ktoré boli následne toho istého dňa prevedené v sumách 2 krát po 100,- eur, 232,- eur, a 300 eur,- na účet Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený na D. U., ktoré boli toho istého dňa použité na platby na hazardné hry v prospech spol. G., s.r.o. vo výške 430,- eur dňa 13.09.2023 v čase o 12:12:32 hod. a vo výške 300,- eur dňa 13.09.2023 v čase o 13:08:24 hod.,

- dňa 14.09.2023 boli na účet pripísané 3 platby, a to 2 krát vo výške 200,- eur a 1 krát 300,- eur od R., spol. s r. o., prevádzkovateľ herne J. na Y. XX v U., pričom toho istého dňa boli z účtu tieto sumy prevedené 2 krát po 200 eur na účet Y vedený na meno Z. D. v Slovenskej sporiteľni, a. s. s poznámkami doplatok Orange a v sume 300 eur,- na účet S vedený na meno G. U. v Revolut, avšak s uvedeným príjmom Orange, ktoré prostriedky boli následne v sume 300,- eur z účtu Z. D. zaslané na účet Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený na meno T. J. v Slovenskej sporiteľni, a. s. [skutok 1]) a v sume 100,- a 190,- eur spotrebované na platby v prospech spol. G. s.r.o. (hazardné hry), čím však nebola samostatne spôsobená škoda, keďže iba prijaté prostriedky z herne boli následne použité,

- dňa 14.09.2023 prevod vo výške 55,60 eura na účet Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený na meno T. J. v Slovenskej sporiteľni, a. s. [skutok 1]), Akontacna pokuta za prenos čísla Orange, ktoré ďalej spotrebovali na prepravné služby ZSSK a hazardné hry G. čím poškodenému T. J. spôsobili škodu vo výške 1.395,60 eur, teda súhrnne škodu vo výške 3 727,84 eur,

v bode 3) rozsudku

obžalovaní G. U., Z. D. a D. U. dňa XX.XX.XXXX, bývajúci u poškodeného T. J., nar. XX.XX.XXXX, v jeho byte č. X na R. ulici č. X v U., o ktorého sa podľa ich prechádzajúcej dohody mali starať a opatrovať ho, využili osamelosť, dôverčivosť a bezbrannosť poškodeného, vzhľadom na jeho vek a zdravotný stav, ktorého spoločným konaním uviedli do omylu tým, že mu tvrdili, že podpisuje zmluvu ohľadom ich odsťahovania sa z bytu, čím ho naviedli na podpísanie zmluvy, ktorá v skutočnosti však bola zmluvou o bezúčelovom spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou G. a.s., D. Q. U., na poskytnutie bezúčelového úveru vo výške 1500,- eur, ktorú zmluvu poškodený T. J. podpísal, pričom zároveň ho obvinení inštruovali, aby prečítal prehlásenie, že súhlasí s uzatvorením zmluvy, ktoré prehlásenie mu napísal na papier obžalovaný G. U. a prečítanie prehlásenia nahral na video na mobilný telefón obžalovaný D. U. za prítomnosti obžalovaného Z. D., ktoré video priložili k žiadosti o úver pre

spoločnosť G., a. s., spolu s fotokópiou občianskeho preukazu poškodeného T. J. a ďalšími listinami, pričom úver bol spoločnosťou G., a.s. schválený a poskytnutý dňa 15.11.2023 vo výške 1500,- eur na bankový účet IBAN: Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený v Slovenskej sporiteľni, a. s. na meno poškodeného T. J., ktorý účet obžalovaní G. U. a Z. D. založili bez vedomia poškodeného T. J. spôsobom uvedeným v bode 1), pričom poskytnutú sumu úveru vo výške 1500,- eur vybrali sčasti v hotovosti vo výške 1300,- eur dňa 15.11.2023 o 19:38:48 hod. z bankomatu Tatra banky, a. s. na presne nezistenom mieste v Bratislave, a sčasti použili na platbu za nájom nového bytu pre obžalovaného G. U. a obžalovaného Z. D., čím poškodenému T. J. spôsobili škodu vo výške 1500,- eur,

v bode 4) rozsudku

obžalovaný G. U. dňa 06.12.2023 v priestoroch rodinného domu na adrese H. č. XX v U., obývanom poškodeným N. N., kam ho poškodený pozval z dôvodu, že obžalovaný G. U. mu uviedol, že nemá kde bývať, pretože ho Z. D. vyhodil z bytu, ho obžalovaný G. U. požiadal o zapožičanie mobilného telefónu, ktorý mu poškodený požičal a požiadal ho, aby mu presunul fotky a kontakty do jeho nového telefónu, čo obžalovaný G. U. využil a týmto spôsobom si obstaral prístupové údaje k internetbankingu bankového účtu IBAN: Y vedeného vo Všeobecnej úverovej banke, a. s., na meno P. N., matka poškodeného, pričom však jediným disponentom účtu bol poškodený N. N., pričom následne z tohto účtu vykonal neoprávnené bezhotovostné prevody, a to:

- dňa 02.12.2023 vo výške 200,- eur (s poznámkou najomne bakula),
  - dňa 02.12.2023 vo výške 400,- eur (s poznámkou najomne bakula),
  - dňa 04.12.2023 vo výške 250,- eur (s poznámkou prva splatka za skrinu s 500 euro 250),
- a zároveň nastavil trvalý príkaz, na základe ktorého boli prevedené sumy:

- dňa 05.12.2023 vo výške 1000,- eur,
- dňa 06.12.2023 vo výške 1000,- eur,
- dňa 07.12.2023 vo výške 1000,- eur,

všetky v prospech účtu Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedeného na meno T. J. v Slovenskej sporiteľni, a. s., ktorý však používal obžalovaný G. U. [skutok 1)], ktoré v ten istý deň po prijatí preposlal na účet Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený v Slovenskej sporiteľni, a. s. na meno D. U. a sčasti vybral v hotovosti, sčasti použil na zaplatenie nájmu za bývanie s poznámkou Q. Z. G. a sčasti minul na hazardné hry v prospech spol. G., s.r.o., čím neoprávnenými prevodmi z účtu spôsobil poškodenému N. N. škodu vo výške 3 850,- eur,

v bode 5) rozsudku

obžalovaný G. U. v presne nezistenom čase, v období od októbra do decembra 2023, bývajúc u poškodeného T. J., nar. XX.XX.XXXX, v jeho byte č. X na R. ulici č. X v U., o ktorého sa podľa ich prechádzajúcej dohody mal starať a opatrovať ho, využil osamelosť, dôverčivosť a bezbrannosť poškodeného a bez jeho súhlasu si uložil vo svojom mobilnom telefóne v aplikácii Apple Pay dňa 01.10.2024 vydanú novú platobnú kartu č. XXXXXX*****XXXX vrátane PIN kódu, patriacu poškodenému T. J. k jeho účtu Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedeného v Raiffeisen Bank, Tatra banka, a. s., ktorú používal až do zrušenia karty bankou dňa 20.03.2024, ktorú v období od decembra 2023 do marca 2024 neoprávnenne použil na výber hotovosti z bankomatu, a to:

- dňa 13.12.2023 v čase o 18:08:14 hod. z bankomatu Slovenskej sporiteľne a. s. na Kýčerského 1 v Bratislave (MF SR) vo výške 200,- eur,
- dňa 13.12.2023 v čase o 18:09:28 hod. z bankomatu Slovenskej sporiteľne a. s. na Kýčerského 1 v Bratislave (MF SR) vo výške 100,- eur,
- dňa 13.12.2023 v čase o 18:17:33 hod. z bankomatu Slovenskej sporiteľne a. s. na Kýčerského 1 v Bratislave (MF SR) vo výške 180,- eur,
- dňa 17.01.2024 v presne nezistenom čase z bankomatu Slovenskej sporiteľne a. s. na Kýčerského 1 v Bratislave (MF SR) vo výške 100,- eur a 200,- eur,
- dňa 07.02.2024 v presne nezistenom čase z bankomatu Slovenskej sporiteľne a. s. na Kýčerského 1 v Bratislave (MF SR) vo výške 80,- eur,
- dňa 13.02.2024 v presne nezistenom čase z bankomatu Slovenskej sporiteľne a. s. na Kýčerského 1 v Bratislave (MF SR) 4 krát po 200,- eur, pričom posledný výber stornoval, preto reálne vybral spolu 600,- eur,
- dňa 13.03.2024 v čase 11:28:48 hod. z bankomatu Slovenskej sporiteľne a. s. na Kýčerského č. 1 v Bratislave vo výške 200,- eur,
- dňa 13.03.2024 v čase 11:32:37 hod. z bankomatu UniCredit banky, a. s. na Šancovej ulici v Bratislave vo výške 670,- eur,

- dňa 19.03.2024 v presne nezistenom čase previedol bezhotovostným prevodom sumu vo výške 295,- eur na svoj účet S vedený na meno G. U. v Revolut banke, pričom ako názov príjemcu označil H.. S. H., s poznámkou Zaciatok exekucneho konania, čím neoprávnenými výbermi a spôsobil poškodenému T. J. škodu vo výške 2 625,- eur.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému G. U. uložený podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 s poukazom na § 41 ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 6 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného od 06.08.2024 bol obžalovaný na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest prepadnutia veci a to jeden kus mobilný telefón značky Apple Iphone, bielej farby v čiernom obale s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Obžalovanému Z. D. bol za skutky v bodoch 1) a 2) rozsudku uložený podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 s poukazom na § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky. Podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 mu bol výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložený a súčasne mu bol uložený probačný dohľad nad jeho správaním s určením skúšobnej doby 4 roky. Podľa § 51 ods. 3 písm. c), písm. e), ods. 4 písm. k) Trestného zákona účinného od 06.08.2024 boli obžalovanému uložené obmedzenia spočívajúce v zákaze stretávania sa so spoluobžalovanými - G. U. a D. U. a účasti na hazardných hrách a hrania na hracích automatoch a tiež povinnosť spočívajúca v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Lučenec z 03.10.2023, č. k. 2T/101/2023-145, právoplatného dňa 03.10.2023, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Za skutok v bode 3) rozsudku mu bol podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného od 06.08.2024 bol obžalovaný na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň bol obžalovanému podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložený trest prepadnutia veci a to jeden kus mobilný telefón značky Apple Iphone Pro max 11, šedej farby v priesvitnom obale s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Obžalovanému D. U. bol podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 s poukazom na § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky. Podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 mu bol výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložený a súčasne mu bol uložený probačný dohľad nad jeho správaním s určením v skúšobnej dobe 4 roky. Podľa § 51 ods. 3 písm. c), písm. e), ods. 4 písm. k) Trestného zákona účinného od 06.08.2024 boli obžalovanému uložené obmedzenia spočívajúce v zákaze stretávania sa so spoluobžalovanými - G. U. a Z. D. a účasti na hazardných hrách a hrania na hracích automatoch a tiež povinnosť spočívajúca v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Lučenec z 24.01.2024, č. k. 33T/2/2024-138, právoplatného dňa 18.04.2024, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovanému G. U. uložená povinnosť nahradiť poškodenému N. N. škodu vo výške 3.850,- eur. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bola poškodená spoločnosť G., a. s. so svojim nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovanému G. U. uložená povinnosť nahradiť poškodenému T. J. škodu vo výške 2.625,- eur. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovaným G. U., Z. D. a D. U. uložená povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne poškodenému T. J. škodu vo výške 3.875,- eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolania obžalovaní G. U. a Z. D. smerujúce výlučne do výroku o treste.

V písomných dôvodoch podaného odvolania obžalovaný G. U. poukázal na to, že jeho spolupáchatelia dostali tresty s podmiennečným odkladom a nesú takú istú vinu, ako on Jeho posledné odsúdenie bolo

v roku 2017, dostal podmienku, v ktorej sa osvedčil, preto má za to, že nepodmienečný trest je pre neho neprimerane prísny. Sudkyňa pri výmere trestu nezohľadnila poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, nakoľko sa k spáchaniu skutku priznal a úprimne ho oľutoval a spravil vyhlásenie o vine. Sudkyňa zle zohľadnila zloženie trestu, o čom hovorí aj všeobecná deklarácia ľudských práv a to v čl. 5., okrem toho boli porušené jeho ľudské práva v zmysle Ústavy Slovenskej republiky v čl. 7, čl. 10 a čl. 12 ods. 2. Jeho základné ľudské práva a slobody boli porušené uložením neprimerane vysokého trestu odňatia slobody a to aj v zmysle § 34 Trestného zákona. Za svoje konanie sa chce ospravedlniť aj poškodenému a sľubuje nahradiť spôsobenú škodu po prepustení na slobodu. Jeho konanie ovplyvnila zlá životná situácia a finančné problémy, čo si vo väzbe uvedomil. V jeho konaní išlo o exces. Vzhľadom na uvedené okolnosti požiadal o vymeranie nižšieho trestu, poprípade s podmiennečným odkladom a podmienil to náhradou škody počas podmiennečného odkladu a aby bolo prihliadnuté na odstránenie škodlivých následkov. Záverom sľúbil, že sa v živote nedopustí ďalšej trestnej činnosti.

V doplnení odôvodnenia odvolania obžalovaný G. U. zvýraznil, že je prvotrestanec a prvýkrát je v zariadení na výkon väzby, preto je nepodmienečný trest neprimerane prísny. Opäť poukázal na to, že na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine, všetko priznal a oľutoval a každý deň so vyčíta svoje činy. Vo väzbe si uvedomil, že nechce takto skončiť, urobil chyby a má výčitky svedomia. V minulosti síce bol súdne trestaný, ale hľadá sa na neho, ako na netrestanú osobu. Je ochotný niesť následky za svoje konanie, ale podľa jeho názoru by postačoval podmiennečný trest odňatia slobody, hoci aj s najvyššou trestnou sadzbou, o ktorý požiadal, spolu s nahradením škody.

V písomných dôvodoch podaného odvolania obžalovaný G. U. prostredníctvom svojho obhajcu zdôraznil, že trest, ktorý mu súd uložil, považuje za neprimerane prísny. V odvolacom konaní platí zásada beneficium cohaesionis, podľa ktorej ak má odvolací súd rozhodovať v prospech niektorého obžalovaného, tak má rozhodovať na prospech aj ďalšiemu spoluobžalovanému alebo zúčastnenej osobe, ktorá nepodala odvolanie a odvolací súd rozhodne vždy aj v ich prospech. V jeho prípade mu bol uložený neprimerane vysoký trest voči uloženiu trestov ostatným spoluobžalovaným. Poukazuje teda na zásadu beneficium cohaesionis, kde žiada odvolací súd, aby mu uložil nižší primeraný trest. Ukladanie diferencovaných trestov zo strany súdu možno považovať za správne, ale to nezabavuje súd povinnosti ukladať spravodlivé a primerané tresty a to aj pokiaľ ide nielen o výmeru trestu, ale aj jeho druh. V odôvodnení rozsudku sú domnienky, že by ho malo uspokojovať páchanie trestnej činnosti, to nie je pravdou. Nie je pravdou, že by mal byť práve on ten, kto vymyslel predmetné protiprávne konania. Neexistovala hierarchia postavenia jeho a jeho spoluobžalovaných. K predmetným skutkom sa priznal a úprimne ich oľutoval, čím splnil podmienky, aby súd zohľadnil jeho priznanie a oľutovanie ako poľahčujúcu okolnosť. Súd nemá prihliadať na jeho register trestov vzhľadom na to, že tieto zápisy sú už zahľadené (nesprávne zahľadené, pozn. krajského súdu) a hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený. Vo vzťahu k ostatným obžalovaným je jediný, ktorý nebol v podmienke a má zahľadený (nie zahľadený, pozn. krajského súdu) register trestov. Súd sucho skonštatoval, že zohľadnil poľahčujúcu okolnosť, ale nenapísal ani, akým spôsobom sa s touto poľahčujúcou okolnosťou vysporiadal. Žiadna priťažujúca okolnosť v jeho prípade neexistuje a napriek tomu mu bol ukladaný najprísnejší trest spomedzi všetkých obžalovaných, ktorí mali v čase spáchania skutkov uložené podmiennečné tresty. V odôvodnení rozsudku je písané, že rozhodnutie v sebe zohľadňuje aj postoj obžalovaného k stíhanej trestnej činnosti (priznanie), z čoho mu vyplýva, že to priznanie mu bolo skôr na príťaž, ako na prospech. Súd sa absolútne nezaoberal poľahčujúcimi okolnosťami a všetko je smerované proti jeho osobe. Odvolací súd požiadal, aby zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu vo výroku o treste a sám mu uložil primeraný trest odňatia slobody s uložením skúšobnej doby na primeranú dobu.

V písomných dôvodoch podaného odvolania obžalovaný Z. D. prostredníctvom svojho obhajcu zdôraznil, že odvolanie podáva pre nesprávnosť výroku o treste v bode 3), ktorým ho súd odsúdil na trest odňatia slobody vo výmere 3 roky. Súd nedostatočne zohľadnil osobu obžalovaného a jeho konanie pri skutkoch a aj po nich, za ktoré ho odsúdil. Súd mal pri ukladaní zohľadniť aj tú skutočnosť, že obžalovaný nebol iniciátorom skutkov, za ktoré bol odsúdený. V tejto súvislosti poukázal na svoju výpoveď v prípravnom konaní a na výpoveď poškodeného T. J. v prípravnom konaní z 19.11.2024, pričom poškodený potvrdzuje, že obžalovaný nebol iniciátorom skutkov, že to on povedal poškodenému, že mu U. klame a najmä, že bol iný ako ostatní obžalovaní, vždy poškodenému pomáhal, Súd opomenul, že obžalovaný poškodenému ako jediný z obžalovaných mesačne na jeho účet posielal 60 eur, čo potvrdzuje spolu s ostatnými okolnosťami jeho účinnú ľútosť a snahu o nápravu. Súd ale naopak v tejto súvislosti nesprávne uzavrel, že zo strany obžalovaného išlo len o reakciu na dlhodobu neudržateľný

stav. Zistenie súdu, že obžalovaný sa mal po skutkoch snažiť aj o vylákание ďalších úverov na účet poškodeného, je nesprávne, vo vzťahu k obžalovanému to nevyplýva z vykonaného dokazovania v prípravnom konaní. Obžalovaný citoval § 34 ods. 4 Trestného zákona. Poukázal aj na svoj vek 22 rokov v čase spáchania skutkov, teda bol najmladší z trojice obžalovaných a aj s najmenším vplyvom na spáchanie skutkov, za ktoré sú súdení, čo vyplýva aj z vykonaného dokazovania. Pokiaľ mal súd za to, že za skutky v bode 1) a 2) trestom odňatia slobody 3 roky s podmieneným odkladom, s obmedzeniami a povinnosťami, sa obžalovanému obmedzí do budúca dopúšťať trestnej činnosti a probačným dohľadom súd výrazným spôsobom prehĺbil výchovné pôsobenie trestu u obžalovaného, že môžu mať samy osebe z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie účinky, ktoré má inak len výkon uloženého trestu, tak to isté je možné konštatovať k trestu za rovnaký trestný čin v bode 3). Obžalovaný preto vzhľadom na vyššie uvedené navrhol za všetky trestné činy v bodoch 1), 2) a 3) uložiť jeden súhrnný trest tak, ako bol uložený za trestné činy v bodoch 1) a 2) napadnutého rozsudku.

K odvolaniam obžalovaných G. U. a Z. D. sa písomne vyjadril prokurátor tak, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a spravodlivý. Tresty boli uložené v rámci zákonom vymedzenej trestnej sadzby, za správneho určenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Trest bol individualizovaný vo vzťahu ku každému obžalovanému. Má za to, že uložené tresty odňatia slobody u všetkých obžalovaných možno považovať za zákonné, primerané a spravodlivé, zohľadňujúce jednotlivé funkcie trestu podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona. Súd v odôvodnení vyčerpávajúco a presvedčivo uviedol všetky dôvody, na základe čoho jednotlivé tresty individualizoval, keď obžalovaným ukladal tresty v rôznej výške. Uložené tresty nemožno považovať za neprimerane mierne, ani neprimerane prísne. Pri obžalovanom Z. D. súd správne prihliadol na to, že skutku pod bodom 3) sa dopustil v rámci skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, teda skutok pod týmto bodom spáchal ako recidívu, preto bolo dôvodné, aby za tento skutok uložil samostatný nepodmienečný trest odňatia slobody v súlade s § 49 ods. 3 Trestného zákona. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby Krajský súd v Bratislave podané odvolania podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nie dôvodné.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaných G. U. a Z. D., nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obžalovaní G. U. a Z. D., ich obhajcovia a prokurátor krajskej prokuratúry. Verejné zasadnutie sa podľa § 294 ods. 1 Trestného poriadku vykonalo v neprítomnosti poškodených T. J., N. N. a zástupcu poškodenej spoločnosti G., a. s. - J. J. F., nakoľko na to boli splnené zákonné podmienky.

Obhajca obžalovaného G. U. na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava písomného odôvodnenia odvolania voči prvostupňovému rozsudku a navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a sám rozhodol spôsobom, že obžalovanému uloží primeraný trest odňatia slobody s uložením skúšobnej doby.

Obhajca obžalovaného Z. D. na verejnom zasadnutí poukázal na písomné odôvodnenie podaného odvolania, zvlášť na okolnosti skutku a navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a sám rozhodol spôsobom, že obžalovanému za skutky v bodoch 1), 2) a 3) uloží jeden súhrnný trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu spolu s primeranými povinnosťami a opatreniami.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedol, že uložené tresty u oboch odvolateľov považuje za primerané, preto navrhol, aby krajský súd odvolania obžalovaných G. U. a Z. D. zamietol ako nedôvodné.

Obžalovaný G. U. na verejnom zasadnutí skonštatoval, že sa pripája ku konečnému prednesu svojho obhajcu. Svoje konanie úprimne ľutuje, počas výkonu väzby sa poučil a prehodnotil svoj život. Uložený trest považuje za neprimerane prísny a preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložil mu podmienený trest odňatia slobody s primeranou skúšobnou dobou. Pokiaľ odvolací súd jeho odvolaniu vyhovie, sľubuje, že sa zamestná a bude splácať náhradu škody poškodeným.

Obžalovaný Z. D. na verejnom zasadnutí poukázal na to, že ako jediný obžalovaný začal splácať poškodenému náhradu škody. Pokiaľ by odvolací súd jeho odvolaniu vyhovel, v tomto by pokračovať a uhrádzal by postupne spôsobenú škodu. V ostatnom sa pridržiaval ústneho prednesu svojho obhajcu.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Trestného zákona) primárne konštatoval prípustnosť odvolaní obžalovaných G. U. a Z. D. (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku a preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým títo odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Zistil pritom, že odvolania obžalovaných G. U. a Z. D. nie sú dôvodné.

V nadväznosti na vyššie uvedené zistenia, ako aj vzhľadom na podané odvolania zo strany obžalovaných G. U. a Z. D. iba voči výrokom o trestoch odňatia slobody, vrátane ich výmery, a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd už nepreskúmaval výroky o vine, vrátane použitej právnej kvalifikácie, ani výroky o trestoch prepadnutia veci a o náhrade škody. V tejto súvislosti krajský súd dodáva, že správne konal mestský súd, keď vzhľadom na novelu Trestného zákona účinnú od 06.08.2024 postupoval v zmysle § 2 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, nakoľko použitie Trestného zákona účinného od 06.08.2024 je pre všetkých obžalovaných priaznivejší.

Mestský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s produkovanými dôkazmi a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Odvolací súd v tomto smere iba konštatuje, že obžalovaní G. U. a Z. D. na hlavnom pojednávaní urobili (popri obžalovanom D. U.), každý zvlášť, vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, t. j. že sú vinní zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe, následne mestský súd prijal vyhlásenie obžalovaných podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku. Je nutné tiež uviesť, že pred prijatím vyhlásenia konajúci súd všetkých obžalovaných poučil o ich právach, o zmysle priznania, jeho význame a prípadnom ďalšom postupe. Súd prvého stupňa obžalovaným položil podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku a § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) Trestného poriadku otázky, na ktoré obžalovaní odpovedali kladne a až potom rozhodol mestský súd podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku uznesením, že vyhlásenie všetkých troch obžalovaných (teda aj obžalovaných G. U. a Z. D.) prijíma a vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaní priznali spáchanie skutku, nevykoná, pričom vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste, o ochrannom opatrení a o náhrade škody.

Vzhľadom na uvedené, nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe prvostupňového súdu v súvislosti s vyhláseniami všetkých obžalovaných a ich prijatím v zmysle § 257 Trestného poriadku, odvolací súd sa zaoberal iba výrokom o treste odňatia slobody (v podaných odvolaniach uloženie trestov prepadnutia veci a výroky o náhrade škody obžalovaní vôbec nenamietali).

Na podklade odvolaní obžalovaných G. U. a Z. D., ktoré smerovali výlučne do výrokov o treste odňatia slobody napadnutého rozsudku, krajský súd v rámci revízneho princípu zistil, že tak obžalovanému G. U., ako aj obžalovanému Z. D., boli v predmetnej trestnej veci uložené primerané a spravodlivé tresty odňatia slobody, vrátane ich výmery. Samotné druhy trestov a výmery trestov odňatia slobody, ktoré boli obžalovaným uložené [t. j. obžalovanému G. U. nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 6 mesiacov a obžalovanému Z. D. za skutky v bodoch 1) a 2) napadnutého rozsudku podmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmienečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 4 roky s probačným dohľadom a za skutok v bode 3) napadnutého rozsudku nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky], sú obhájiteľné v každom smere. Týmto rozhodnutím nedošlo ani k porušeniu zásad pre ukladanie trestov upravených v Trestnom zákone.

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Trestného zákona, ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona o účele trestu je spolu s § 33a Trestného zákona a § 34 ods. 4 Trestného zákona základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchatela trestného činu sa musia opierať o skutočný stav veci a musia z neho vyplynúť.

Odvolací súd v súlade so stavom veci posudzoval u každého z obžalovaných G. U. a Z. D. zvlášť poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, prihliadol na spôsob spáchania činov a ich následok, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatela o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu.

Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorý v rámci skutočností významných pri ukladaní trestov zohľadňoval aj to, že všetci obžalovaní, teda aj obaja odvolatelia, od začiatku vo vzťahu k poškodenému T. J. (obžalovaný G. U. aj vo vzťahu k poškodenému N. N.) konali s jednoznačným úmyslom sa obohatiť na škodu poškodeného, resp. poškodených. Napovedal tomu sofistický prístup k posudzovanému niekoľko mesiacov trvajúcej protiprávnemu konaniu (bez vedomia poškodeného obstaranie si jeho občianskeho preukazu, využitie moderných technológií sa použitia tvárovej biometrie a mobilných bankových aplikácií, vrátane platobného prostriedku) a takto získané peniaze použili pre svoj vlastný účel, ktorý zahŕňal aj hazardné hry. Obžalovaní pritom vo vzťahu k poškodenému T. J. využili jeho vyšší vek (70 rokov) ako i to, že išlo o chorú osobu (Alzheimerova choroba, cukrovka). Súčasne možno konštatovať, že obžalovaní zneužili dôveru tohto poškodeného, ktorý ich vo svojom vlastnom byte ubytoval a s ktorými mal dohodu, že sa budú o poškodeného starať. Obžalovaní mali tiež vedomosť o jeho osamelosti, ale aj o jeho finančnom zabezpečení, nakoľko poškodený bol starobným dôchodcom s pravidelným príjmom cca 770,- až 850,- eur, napriek tomu však z ich strany šlo o opakované konanie a to s prihliadnutím na zoznam transakcií týkajúcich sa platieb, výberov hotovosti a prevodov peňazí, ale aj zaťažením poškodeného rôznymi úverovými produktmi, o ktorých nemal vedomosť a o ktoré určite ani záujem nemal. Platí, že u starších osôb je práve vzhľadom na ich vek a značnú mieru dôverčivosti ich spôsobilosť sa brániť výrazne znížená, čo využili aj obžalovaní, ktorí poškodeného vzhľadom na to, že ho mali veľmi dobre zmapovaného, nakoľko s ním žili v spoločnej domácnosti, považovali za ľahko zneužiteľného. Úspešnú dlhodobú realizáciu obžalovanými páchanej trestnej činnosti a teda tiež mieru jej závažnosti zvyšovalo ich konanie vo forme spolupáchateľstva. Za nezanedbateľný je v danom prípade potrebné považovať aj spôsobený následok v podobe celkovej sumy podvodne vylákaných finančných prostriedkov (uvedenej v skutkovej vete rozsudku), pričom práve s ohľadom na vek poškodeného T. J. a jeho zdravotný stav je zrejmé, že ide o následok pre poškodenú osobu mimoriadne citelný. Práve povaha a závažnosť stíhaných trestných činov zo strany obžalovaných, ako i samotný spôsob spáchania činu, okolnosti jeho spáchania, vrátane poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, následok, zavinenie a pohnútku, ale napokon aj osoby obžalovaných G. U. a Z. D., na rozdiel od obžalovaného D. U., boli tými skutočnosťami, prečo vo vzťahu k týmto dvom obžalovaným bol uložený aj trest odňatia slobody v jeho nepodmienečnej forme.

Východisko pre ukládanie trestu odňatia slobody obžalovanému G. U. a obžalovanému Z. D. za skutky 1) a 2) rozsudku predstavovala v zmysle § 41 ods. 1 Trestného zákona trestná sadzba pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona (teda podľa zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin najprísnejšie trestný) a to v rozpätí od 2 rokov do 8 rokov, ktorá bola za použitia § 41 ods. 2 Trestného zákona upravená na 2 roky až 10 rokov a 8 mesiacov. U obžalovaného Z. D. bola situácia modifikovaná potrebou uloženia dvoch trestov za jeho trestnú činnosť, v prvom prípade navyše za použitia ustanovení týkajúcich sa súhrnného trestu.

Nepochybil mestský súd, keď u obžalovaného G. U. vzhliadol poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, spočívajúcu v tom, že sa k spáchaniu trestných činov priznal a úprimne ich oľutoval a zároveň keď nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť. Na tomto mieste sa žiada dodať, že priznanie a úprimné oľutovanie trestnej činnosti (vrátane jeho deklarovanej vôle nahradiť škodu, ale len na slobode) je len čiastkovým aspektom, ktorý je súd povinný zohľadňovať pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery, nemožno ho posudzovať izolovane a pripisovať mu neprimeraný a stavu veci nezodpovedajúci význam

na úkor ostatných kritérií, ktoré je nutné pri ukladaní trestu vziať do úvahy. Inak povedané, všetky atribúty významné pre stanovenie druhu a výmery trestu je súd povinný posudzovať komplexne a v celosti bez toho, aby jednému prisudzoval neprimeraný význam na úkor ostatných. Je potrebné vždy zistiť, či a do akej miery sa tá ktorá okolnosť z hľadísk vymedzených v § 34 ods. 4 Trestného zákona spolupodieľa na vyššej alebo nižšej závažnosti činu, ktorú je v tomto smere potrebné zisťovať a posudzovať pri trestnom čine a to pre účely ukladania trestu, prípadne má význam pre posúdenie osoby páchatela.

Nebolo možné prehliadnúť u obžalovaného G. U., že do rozporu so zákonom sa dostal už v minulosti, pred spáchaním posudzovanej trestnej činnosti. Išlo o protiprávnu činnosť tak v podobe priestupkov (aj majetkového charakteru), ako aj v podobe trestných činov, vrátane majetkových trestných činov, nakoľko v odpise registra trestov má evidované dva záznamy. Najskôr bol odsúdený ako mladistvý rozsudkom Okresného súdu Lučenec z 10.07.2014, sp. zn. 22T/128/2014, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na 4-mesačný trest odňatia slobody, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 2 roky. Ostatne bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III z 02.11.2017, sp. zn. 3T/140/2017, pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na 2-ročný trest odňatia slobody, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 3 roky.

Obžalovaný G. U. sa však mylí, ak v odvolaní tvrdí, že súd nemá prihliadať na jeho register trestov vzhľadom na to, že tieto zápisy sú už zahladené. Takáto odvolacia námietka obžalovaného, že na neho treba hľadieť ako na netrestaného, je nedôvodná, k čomu krajský súd poznamenáva, že zahladením odsúdenia, t. j. zákonnou fikciou neodsúdenia, právne zaniká iba skutočnosť odsúdenia za trestný čin, ale nie aj sama skutočnosť, že páchatel spáchal trestný čin (R 7/1975). Zahlodenie odsúdenia alebo zákonná fikcia, že sa na páchatela hľadí, akoby nebol odsúdený, nebráni súdu, aby pri hodnotení osoby páchatela prizeral na skutočnosť, že páchatel v minulosti spáchal trestné činy, a z tejto skutočnosti vyvodil príslušné závery pokiaľ ide o sklony páchatela k trestnej činnosti, jeho vzťah k spoločenským hodnotám chráneným Trestným zákonom, možnosť jeho nápravy a podobne (R 6/1975).

Vzhľadom na uvedené sa krajský súd nestotožnil s názorom obžalovaného G. U., že v jeho prípade išlo o exces. Naopak, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný sa do rozporu so zákonom aj v súvislosti s majetkovou protiprávnou činnosťou dostáva opakovane. Tomu, že nešlo o ojedinelé zlyhanie a skratové vybočenie z medzí riadneho života obžalovaného, nenasvedčuje ani samotný charakter stíhanej trestnej činnosti, ktorá sa vyznačovala niekoľkomesačným obdobím jej dopúšťania sa, plánovitosťou a koordináciou s ďalšími spolupáchateľmi, a početnosťou i frekvenciou neoprávnených podvodných majetkových dispozícií na úkor majetku iných osôb.

Obžalovaný G. U. sa nesprávne domáhal aj uplatnenia zásady beneficium cohaesionis (dobrodenie v prospech), ktorú upravuje § 324 Trestného poriadku a ktorá umožňuje a prikazuje (odvolací súd rozhodne vždy aj v ich prospech), aby sa v odvolacom konaní chybný rozsudok napravil aj v prospech toho spoluobžalovaného, zúčastnenej osoby, alebo obžalovaného, ktorého sa týka už právoplatný rozsudok prvostupňového súdu. V posudzovanom prípade však podmienky na aplikáciu tejto zásady neboli splnené, nakoľko nie je daný žiadny dôvod, na základe ktorého rozhodol odvolací súd v prospech niektorého z iných obžalovaných a ktorý by bol na prospech aj obžalovanému G. U., vo vzťahu ku ktorému by napađený rozsudok bol právoplatný. Okrem toho, za spoločný dôvod, na základe ktorého by bol odvolací súd v zmysle § 324 Trestného poriadku povinný rozhodnúť v prospech spolupáchateľa, nemožno považovať otázku primeranosti uloženého trestu; otázku primeranosti trestu treba u každého spoluobvineného skúmať individuálne a samostatne (V 11/1977).

Pokiaľ obžalovaný G. U. konkrétne namietal to, že v porovnaní s ďalšími obžalovanými, ktorí boli taktiež uznaní za vinných, dostal neprimerane prísny trest, odvolací súd vyslovuje, že na rozdiel od ostatných obžalovaných, sa dopustil všetkých piatich skutkov, ktoré boli predmetom posudzovanej trestnej veci a ktorými sa dopustil viacerých úmyselných trestných činov majetkového charakteru. Naproti tomu obžalovaný Z. D. sa dopustil troch skutkov a obžalovaný D. U. dvoch skutkov, čo s istou mierou zjednodušenia možno vyjadriť aj tak, že obžalovaný G. U. spáchal sám porovnateľnú trestnú činnosť, než ostatní obžalovaní spolu. Preto muselo dôjsť k istej miere diferenciacie a individualizácie trestov u jednotlivých obžalovaných a to podľa okolností konkrétneho prípadu a samotných osôb obžalovaných.

Navyše, z vykonaného dokazovania v spojení so znením skutkovej vety vyplýva vedúcejšia úloha u obžalovaného G. U. pri páchaní prejednávanej trestnej činnosti, než u ďalších obžalovaných, vrátane výraznejšieho profitu z nej a to aj v tom smere, že niektoré aj spoločne získané finančné prostriedky používal pre svoju vlastnú potrebu len on. Vykonanie skutkov obžalovaným tak, ako boli ustálené obžalobou, resp. napadnutým rozsudkom, nemôže byť ospravedlňované ani jeho nepriaznivou situáciou, ako na to nedôvodne poukazoval obžalovaný. Správne poukázal mestský súd aj na to, že obžalovaný G. U. sa trestnoprávneho konania, tiež obdobnou sofistickou činnosťou, na rozdiel od zvyšných dvoch obžalovaných, dopustil ešte na jednej osobe - poškodenom N. N..

Z uvedených skutočností odvolací súd vyvodil, že z pohľadu § 33a Trestného zákona, § 34 Trestného zákona a § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, podmienený trest odňatia slobody, ktorého sa obžalovaný G. U. domáhal, by pre nápravu obžalovaného a ochranu spoločnosti nepostačoval a je potrebné uložiť mu primeraný represívny trest v takej výmere, ako o tom rozhodol mestský súd napadnutým rozsudkom. Trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 6 mesiacov je síce trestom citeľným, ale nie neprimerane prísny, ktorý by mal byť korigovaným krajským súdom.

Čo sa týka odvolacích námietok obžalovaného Z. D., resp. ich podstatnej časti, že za všetky trestné činy v bodoch 1), 2) a 3) mal byť uložený jeden súhrnný trest tak, ako bol uložený za trestné činy v bodoch 1) a 2) napadnutého rozsudku, tak s uvedeným názorom sa krajský súd nestotožňuje.

Totíž podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu. Citované ustanovenie inými slovami znamená, že ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol slovenským súdom prvého stupňa vyhlásený prvý odsudzujúci rozsudok (ktorý sa stal právoplatným a možno na neho prihliadať) za iný jeho trestný čin a tieto trestné činy sú vo viacčinnom súbehu, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Viacčinný súbeh trestných činov je z časového hľadiska vtedy, ak v období medzi prvým z nich a posledným z nich nedošlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku za nejaký trestný čin toho istého páchatel'a (bez ohľadu na to, či sa odsudzujúci rozsudok týkal niektorého z týchto trestných činov, alebo trestného činu spáchaného ešte skôr, mimo okruhu týchto skúmaných trestných činov) a to takého rozsudku, ktorý bol ako prvý odsudzujúci rozsudok v trestnom stíhaní pre tento trestný čin vyhlásený a ktorý potom svojho času aj nadobudol právoplatnosť a možno naň dosiaľ prihliadať. Z tejto definície vyplýva, že okamih vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu nemôže byť trestný čin spáchaný pred týmto okamihom a trestný čin spáchaný po tomto okamihu. Alebo inými slovami, viac trestných činov je v súbehu len potiaľ, pokiaľ medzi prvým a posledným z nich nebol vyhlásený, súdom prvého stupňa, odsudzujúci (hoci aj neprávoplatný) rozsudok za nejaký trestný čin; činy spáchané po odsudzujúcom rozsudku do doby jeho právoplatnosti treba posúdiť obdobne ako recidívu (R 8/1974).

Z pripojeného spisu Okresného súdu Lučenec sp. zn. 2T/101/2023 pritom možno zistiť, že obžalovaný bol uznaný za vinného zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 30 mesiacov. V danej veci bola rozsudkom schválená dohoda o vine a treste dňa 03.10.2023 a toho istého dňa rozsudok nadobudol i právoplatnosť. Uvedený dátum vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku vo veci Okresného súdu Lučenec sp. zn. 2T/101/2023 potom spôsobuje, že skutky, ktoré sú obžalovanému Z. D. kladené za vinu v teraz prejednávanej veci, nie sú spáchané vo viacčinnom súbehu, lebo deň 09.08.2023 oddeľuje skutky pod bodom 1) a 2) napadnutého rozsudku od skutku pod bodom 3) napadnutého rozsudku.

Práve skutky pod bodom 1) a 2) napadnutého rozsudku sú spáchané vo viacčinnom súbehu so skutkom z trestnej veci Okresného súdu Lučenec sp. zn. 2T/101/2023, preto len za tieto 3 skutky prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona s tým, že voči súdom prvého stupňa uloženému súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 4 roky s probačným dohľadom, nadriadený súd aj vzhľadom na mieru jeho zavinenia na spáchanej trestnej činnosti, postoj obžalovaného k trestnej činnosti i voči poškodenému, vrátane tvrdených platieb adresovaných poškodenému, nemá zásadné výhrady. Je potrebné akcentovať

to, že obžalovanému Z. D. boli zároveň uložené obmedzenia spočívajúce v zákaze stretávania sa s obžalovanými G. U. a D. U. ako i obmedzenie spočívajúce v zákaze účasti na hazardných hrách a hrania na hracích automatoch ako i povinnosť spočívajúca v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie, to všetko počas príslušnej skúšobnej doby s probačným dohľadom. Práve takýmito obmedzeniami a povinnosťou uloženými obžalovanému sa môže účinne obmedziť do budúcnosti dopúšťanie sa trestnej činnosti. Krajský súd nič nenamieta voči záveru mestského súdu, že podmienené odsúdenie s probačným dohľadom výrazným spôsobom prehĺbi výchovné pôsobenie trestu u obžalovaného Z. D., nakoľko bude podporené práve kontrolou, pomocou či usmernením v priebehu skúšobnej doby, poskytnutých mu probačným a mediačným úradníkom, ktorý bude vykonávať probačný dohľad nad obžalovaným počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia.

Vo vzťahu k trestu vzťahujúcemu sa k skutku pod bodom 3) napadnutého rozsudku, je nevyhnutné poukázať na vyššie rozvedené okolnosti spáchania trestnej činnosti obžalovanými s dôrazom na jej charakter a závažnosť a tiež osobu obžalovaného Z. D.. Pokiaľ trestná sadzba za zločin podvodu podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona je v rozpätí od 2 rokov do 8 rokov, tak obžalovanému mestským súdom uložený 3-ročný nepodmienečný trest odňatia slobody aj krajský súd považuje za zákonný a primeraný.

Ani u obžalovaného Z. D. nepochybil mestský súd, keď u neho vzhladol poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, spočívajúcu v tom, že sa k spáchaniu trestných činov priznal a úprimne ich oľutoval. Aj u tohto obžalovaného je však potrebné zdôrazniť, že priznanie a úprimné oľutovanie trestnej činnosti je len čiastkovým aspektom, ktorý je súd povinný zohľadňovať pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery, nemožno ho posudzovať izolovane a pripisovať mu neprimeraný a stavu veci nezodpovedajúci význam na úkor ostatných kritérií, ktoré je nutné pri ukladaní trestu vziať do úvahy. Čo sa týka prirážajúcich okolností, pri ukladaní trestu za trestný čin pod bodom 3) napadnutého rozsudku, bolo nutné prihliadnuť aj na prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, pretože pred jeho spáchaním obžalovaný už bol odsúdený, konkrétne rozsudkom Okresného súdu Lučenec z 03.10.2023, sp. zn. 2T/101/2023, právoplatným dňa 03.10.2023. Pokiaľ však prvostupňový súd pri obžalovanom vzhladol prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, t. j. spáchal viac trestných činov, išlo o nesprávny postup, pretože pri ukladaní trestu za skutok v bode 3) napadnutého rozsudku išlo o jeden trestný čin a pri ukladaní trestu za skutky v bodoch 1) a 2) napadnutého rozsudku mal túto istú okolnosť zohľadniť v jeho neprospech pri použití tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko aspoň jeden zo zbíhajúcich trestných činov bol zločinom. Súd prvého stupňa opomenul aplikovať § 38 ods. 1 Trestného zákona so zreteľom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1/2011, podľa ktorého spáchanie zbíhajúceho sa trestného činu sa v súlade so zásadou „ne bis in idem“, vyjadrenou v § 38 ods. 1 Trestného zákona nepoužije ako prirážajúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Trestného zákona).

Trest za skutok pod bodom 3) napadnutého rozsudku v nižšej výmere, než uložil mestský súd, by podľa názoru krajského súdu už neodzrkadľoval účel trestu a naň nadväzujúce zásady pre ukládanie trestov. V tejto súvislosti podstatnou okolnosťou vyznievajúcou v neprospech obžalovaného je tá, že v odpisu registra trestov má evidované 2 odsúdenia, ku ktorým došlo pred spáchaním skutku pod bodom 3) napadnutého rozsudku a týkajú sa majetkovej a násilnej trestnej činnosti. Hoci sa v prípade jedného odsúdenia na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený, platia rovnaké závery, ako sú ohľadom danej problematiky uvedené pri obžalovanom G. U.. V prípade obžalovaného Z. D. teda ide o recidivistu, ktorého od dopustenia sa trestnej činnosti neodradilo ani predchádzajúce odsúdenie za inú závažnú trestnú činnosť, čo v súhrne evokuje, že jeho náprava nebola dosiahnutá ani skoršími trestnými stíhaniami a najmä odsúdeniami a tieto na obžalovaného nemali pozitívny výchovný vplyv.

S poukazom na osobu obžalovaného Z. D. i jeho kriminálnu minulosť a tiež na to, že stíhaného trestného činu - skutku pod bodom 3) napadnutého rozsudku, sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za inú trestnú činnosť práve vo veci Okresného súdu Lučenec sp. zn. 2T/101/2023, dokonca len jeden mesiac po začatí plynutia skúšobnej doby, krajský súd vyvodil, že uloženie iného druhu trestu, akým je iba nepodmienečný trest odňatia slobody (§ 49 ods. 2 Trestného zákona), teda ani obhajobou navrhovaného podmieneného trestu odňatia slobody, o to viac ani akýkoľvek z alternatívnych trestov, neprichádza vôbec do úvahy. V tomto smere je preto odôvodnené také preventívne pôsobenie na obžalovaného, ktoré mu účinne zabráni v dopúšťaní sa trestnej činnosti, pričom je nevyhnutné na

obžalovaného pôsobiť represiou v podobe nepodmienečného trestu odňatia slobody. Takýto druh trestu odráža v sebe nielen minulosť obžalovaného z hľadiska jeho postoja k dodržiavaniu jednotlivých spoločenských noriem, ale tiež jeho vývoj z hľadiska možného páchania trestnej činnosti.

Pokiaľ obžalovaný Z. D. v odvolaní poukazoval na výpoveď poškodeného T. J. z prípravnom konaní, nadriadený súd poukazuje na § 2 ods. 19 Trestného poriadku, podľa ktorého pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak a na § 278 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého ak nejde o prípad podania obžaloby po konaní o návrhu na dohodu o vine a treste podľa § 232 ods. 5 alebo 6, súd môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní, a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané. Vzhľadom na uvedené nemožno prihliadať na obsah výpovede poškodeného z prípravného konania, nakoľko na hlavnom pojednávaní tento dôkaz „neodznal“. Z rovnakého dôvodu odvolací súd neprihliadal ani na tvrdenie prvostupňového súdu, že obžalovaný sa mal po skutkoch snažiť aj o vylákание ďalších úverov na účet poškodeného.

V každom prípade možno uzavrieť, že z pohľadu § 33a Trestného zákona a § 34 Trestného zákona tresty odňatia slobody uložené obžalovaným G. U. a Z. D. pri dolných hraniciach trestných sadziieb nemožno považovať za neprimerane prísne. Avšak ešte miernejšie tresty by im bolo možné uložiť za existencie výrazne priaznivejších okolností tak na strane spôsobu spáchania skutku, ako aj osôb obžalovaných, než tomu bolo v posudzovanom prípade. Vzhľadom na ich absenciu boli požiadavky obžalovaných, aby im odvolací súd uložil tresty iného druhu, než nepodmienečné tresty odňatia slobody, resp. tresty v nižšej výmere, ako im ich uložil súd prvého stupňa, zjavne neopodstatnené.

Nadväzujúc na konštatované krajský súd dodáva, že každý z trestov odňatia slobody uložených obžalovaným G. U. a Z. D. je aj v súlade so zásadou, že trest je právnym následkom trestného činu o teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu), že je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona a tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Takto uložený každý trest súčasne vyjadruje aj morálne odsúdenie toho ktorého obžalovaného (retribúcia) a zahŕňa tak individuálnu ako aj generálnu prevenciu a zároveň vyjadruje jeho morálne odsúdenie spoločnosťou.

Z hľadiska všetkých vyššie prezentovaných úvah možno tresty, ktoré boli obžalovaným G. U. a Z. D. uložené súdom prvého stupňa, považovať za adekvátne, zohľadňujúce tak povahu a závažnosť stíhanej trestnej činnosti, ako aj osoby obžalovaných.

Zaradenie oboch obžalovaných G. U. a Z. D. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, zodpovedá § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, pretože obaja obžalovaní v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestnej činnosti neboli vo výkone trestu odňatia slobody.

Záverom treba dodať, že výroky prvostupňového rozsudku, týkajúce sa trestu prepadnutia veci a náhrady škody, neboli odvolaniami obžalovaných G. U. a Z. D. nijako napadnuté a nadriadený súd ani nemal žiadny relevantný dôvod, aby tieto výroky osobitne preskúmal a zaujal k nim svoje stanovisko.

Odvolací súd na podklade uvedených úvah, keďže nezistil žiadny zákonný dôvod na prípadnú zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa, odvolania obžalovaných G. podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.